

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

2. Kakó spremljajte.

Kadar greste v cerkev ali v šolo, pojdite lepo skupaj; dečki zase, deklice zase, pa bo najlepše. In nikarte se med seboj ne kregajte in ne zmerjajte, kakor je marsikje grda navada. To prepustite divjakom.

Podobnikov Tonček je šel pa zadnjič skupaj z gospodom učiteljem. Pa kako? Kakor kužek. Zadaj je capljal za gospodom. Vidíte, to ni prav. In ravno-tako bi ne bilo prav, če bi bil tekel Tonček pred gospodom in bi se nazaj obračal, kadar bi mu hotel kaj povedati. Kadar koga spremljamo, ki je imenitnejši kakor mi, takrat gremo ob levi strani tistega, ki ga spremljamo. To si zapomnite: spremljevalca pustimo na desni! Le, če bi moral iti po blatu ali po kamenju, mi pa po lepši poti kakor on, takrat ga pustimo na levo stran. Ali se vam to čudno zdi?

Kimovčevo Francko moramo tudi omeniti. Šla je z gospodično učiteljico. Pa je gledala vedno le v tla, kakor bi česa iskala. Hodimo pokonci, kadar koga spremljamo. To je dostojneje, pa tudi bolj zdravo. Katera druga pa z gospodično govori, gleda pa v stran — kdo ve, kam se je zagledala? S komur pa govoriš, proti tistemu se obrni. Tako bo spremljevalec najlažje razumel tvoje govorjenje. In pa razločno govôri! Tisto mevžanje, kakor ga imajo nekateri otroci, ni nikomur podobno.

Če greste trije skupaj, kakor so šli včeraj gospod kaplan in Prašnikova dva, naj gre imenitnejši v sredi, ona dva pa ob straneh: eden na levi, drugi na desni. Tako je prav. V sredi v zlati skledi, pravi pregovor; v sredi bodi častno mesto!

Janez Srebutnik pa ne zna hoditi, kadar gredo učenci v parih, po dva in dva. Tako pri procesiji, ali kadar gredo učenci skupno v cerkev k božji službi. Srebutnik stopa prednjemu paru na pete in se srdi, zakaj hodijo ti otroci tako počasi. Toda pri procesijah se ne poizkušamo, kdo bo hitreje hodil. Takrat moramo uravnati svojo hojo tako, kakor drugi hočejo: ne prehitro, ne prepočasi. Malo zatajevanja pa zlasti otrokom nič ne škoduje.

Silno grdo je tudi, če hoče gospodično učiteljico spremljati cel roj učenk, pa se gnetejo okrog nje in prerivajo kakor piščeta okrog koklje. To ni lepo. Stopite rajši v pare, gospodična pa že pojde prosto ob vaši strani. Zdaj bo govorila z eno, zdaj z drugo. A tista, s katero govori, naj tudi odgovarja. Ne, da bi vse skupaj regljale in ščebetale kakor žabe v mlaki ali vrabci v meji.

Gospoda župnika je na cesti nekdo ustavil. Rad bi izpregovoril z njim par besedi. Ali boš ti tudi obstal in poslušal? Tudi bi ne bilo prav, če bi se začela ti in tvoj tovariš poditi okrog gospoda župnika in okrog znanega ali pa neznanega moža. Ali celo kričati! Najbolje je, če se od gospoda lepo poslovita. Kako? Odkrijta se in recita: »Z Bogom, gospod župnik!« Ali tako kaj podobnega. Ali pa pojdita malo naprej, oziroma stopita malo v stran, pa počakajta, da gospod opravijo.

Ko se ločiš od odlične osebe, ki si jo spremljal,

ne smeš pozabiti, da se moraš dostojno posloviti. Ne izgini kar za hrbtom kakor kak Peter Zguba, ampak povej, da se moraš posloviti in zakaj. »Tukaj sem doma«, ali »semkaj so me poslali, oprostite, da ne morem več naprej.« Odkrij se mirno in izpregovori kratko poslovilno besedo: »Lahko noč! — Z Bogom! — Brez zamere!« Ali kaj podobnega. Tako je prav. In potem mirno odidi. Ne, kakor bi te kdo zapodil. Ali pa, da bi dvignil s svojim begom cele oblake prahu ali kupe blata. K ljudem mirno prihajaj in od ljudi mirno odhajaj, pa boš vsem všeč. Rekli bodo: »Kakó omikan otrok!«

Alf. Assolant — Tugomer Zlatopoljski:

Kokles.

Ko se je vračal neki mlad umetnik ob deževnem večeru domov, je zapazil, da teče za njim pes. Izkušal ga je odpoditi, a žival mu je trdovratno sledila.

»Bomo videli,« je rekel slikar, »morda je pa ta pes prijatelj, ki mi ga je poslalo nebo?«

Dal je psu streho v svoji delavnici in je šel leč.

Ko se je drugo jutro zbudil, je pes sedel na stolu poleg njega in izkušal ujeti pogled svojega novega gospodarja. Dasi je gledal pes vdano in pohlevno, se slikar le ni mogel premagati, da se mu je pes zastudil. Pred seboj je imel najgršega kodra, kar jih je kdaj videl. Suhega, odurnega, na pol golega, vrhu vsega še na eno oko slepega.

Slikar je stopil k vratom, da bi se odkrižal ne-